partij een beroep doen (
opbouw van Rusland. De
den boer individueel de
In theorie bleef deze gr

Deze nieuwe klass
natie, stelde na zeer ko
in handen der communis

Lenin was de ee
meening, dat er een an
een politiek van tegemo

Deze politiek is in
van nieuwe economische
na den dood van Lenin,
een deel der particuliere

Er kwamen naast
bureaucratie, naast de
nieuwe Koelaki, een gro
kortom, in stad en land.

Naast de staatsfab
buitenlandschen handel, r
plaats in.

De gevolgen van d

Deze nieuwe verho
speld door de K. A. P. in
eerste onder zijn gelijken

De bladen der p
zwegen over de nieuwe

Eindelijk kwam o
arbeiders-oppositie in ver

In '26 kwam er w
groepen onder leiding va
van Zinowjeff. Deze opp
der nieuwe economische

Hiermee is voor (
Russische leiders, natuurl

Het isolement var
kapitalistische staten in
bondgenootschappen en
conservatieve macht.

Natuurlijk geven z
derde Internationale; ge
„ja, maar het is maar tij

Maar deze gevolg
waren nog vreeselijker
derbeweging.

Rusland verkondig
dat wij de sociaal-patri
wier rol de Bolschewiki z
door een opportunistisch

In de vakbeweging

De K. A. P. verwie
gesloten door de derde I

Deze opportunistis
Internationale had ten ge
otten, wier aanzien door
nam.

De Communistisch
filialen van Rusland, werden zelf partijen, waarin een klein bestuur de lakens uitdeelde, partijen, die niet tegenover, maar naast de partijen der 2e Internationale staan.

Leiderspartijen, die het parlementarisme en de vakbeweging twee bolwerken van leidersmacht en arbeidersbedrog, zeer scherp naar den voorgrond brengen.

Het verschil tusschen de partijen der 2e en der 3e Internationale komt practisch hierop neer:

De Sociaal-democraten zijn de agenten der Westersch-imperialistische bourgeoisieën;

de zoogenaamd Communistische partijen der 3e Internationale zijn de agenten van het opkomende nationale kapitalisme in Rusland.

Voor den welwillenden lezer merken wij nog op, dat wij het vraagstuk van het parlementarisme en de vakbeweging, en de taktiek, zooals de K.A.P. die verstaat, hiermee volstrekt niet hebben uitgeput, maar slechts even aangeraakt.

Geen redelijk mensch zal verlangen, dat in een klein krantje, in één adem, op één keer, alle vraagstukken worden behandeld.

Welk verband houdt het voorgaande met Indië, met de koloniale politiek, met de Nederlandsche C. P.? Met het N.A.S.,

chisten met het N. S. V., een vakbeweging, die niemendal verschilt van de andere, behalve, dat zij geringer in ledental is.

Blijkbaar viert het meest cynische opportunisme in dat kamp hoogtij.

HANDEN AF VAN DE CULTUUR-VOLKEREN VAN NED.-INDIE.

De arbeiders, die onverschillig, neutraal, christelijk, modern en zelfs syndicalistisch zijn, staan vrij bevooroordeeld tegenover de „zwarten" zooals zij ze noemen. Hoe gedraagt zich b.v. de bemanning der schepen van de Maatschappij „Nederland" tegenover de aan boord zijnde Javanen, hun medearbeiders? Een onderzoek naar het gedrag der bemanning, de blanke, zou dat wel gunstig uitvallen? Wij weten het niet.

In den regel staan de arbeiders buiten de communistische beweging op een volkomen burgerlijk standpunt ten aanzien van andersgekleurde volkeren en stammen.

De eenige wijze, waarop tot heden de werkelijke proletaren van Nederland kennis hebben gemaakt met Ned-Indië is, dat ze „koloniaal" werden. In den langdurigen oorlog b. v. van Nederland tegen Atjeh kon Nederland niet de liberale, conservatieve en anti-revolutionaire Kamerleden naar Ned.-Indië sturen; die lieten dat zaakje opknappen door wanhopige proletariers, werkeloozen, die teekenden om uit de ellende te komen en een handgeld te krijgen, in eens, een groote som, ja, wel drie honderd gulden!

De soldaten-graven ginder in verre gewesten, van de slachtofffers, die gevallen zijn in den strijd tegen de Indische volkeren, getuigen ervan, hoe de bezittende klasse in Nederland steeds een voorraad werkelooze, uitgeputte arbeiders heeft gevonden, die zij kocht voor een som gelds om te vechten voor het kapitaal. Vele moeders treuren nog over hare zonen.

Nog staat menig vader stil op den weg als hij denkt aan zijn zoon, die nooit terug kwam uit de Oost.

Er is een tijd geweest, dat „de man in de straat" zong van Toekoe Oemar, die moet hangen. Toekoe Oemar was indertijd **een bekend aanvoerder der Atjehers.**

Zooals de kapitalistische klasse steeds pleegt te doen door proletariers tegen proletariers op te zetten, zoo zet zij ook de proletariers op tegen de Indische volkeren. Laat een Javaan eens in onze groote steden komen, in onze straten, afgelegen van de hoofdwegen; de blikken worden dan minder vriendelijk, soms doet men hem overlast ..... want hij heeft „m'n broer vermoord".

De geleerden, die in dienst staan der heerschende klasse, zeker de meest fijne koppen onder hen, weten, dat de Indische volkeren niet achterstaan in beschaving bij de Europeanen. De lezer(es) houde hier wel in het oog, dat zij zoo zijn, de Indische volkeren, zonder het bestaan van een openbare of christelijke school. Instellingen zonder welke een „beschaafd mensch" en ..... de arbeiders, die in meerderheid nog kapitalistisch denken, geen beschaving kan bestaan.

De arbeider ziet daarom neer op de „zwarten"; de poenige kapitalisten laten wij een oogenblik buiten beschouwing; zij bezien elk mensch slechts als een voorwerp om winst uit te persen, blanken, bruinen en rooden.

Ten onrechte beschouwen vele arbeiders de bruine broeders als onbeschaafd.

Een geleerde, Prof. Dr. A. W. Nieuwenhuis, schreef een verhandeling in de Duitsche taal over den aanleg der Maleische volkeren in den O. I. Archipel, toegelicht met voorbeelden, ontleend uit hun nijverheid.

Op blz. 54 schrijft hij: **„dat de Maleische volkeren van den O. I. Archipel met de Europeesche kunnen wedijveren wat betreft aanleg en voorstellingsvermogen, en in de eigenaardige ontwikkeling van dit vermogen, zooals hun nijverheid bewijst."**

(Deel 21 van het Internationaal Archief (1913) voor Volkerenkunde. Supplement).

Deze uitspraak kan misschien menig arbeider een beetje aan het denken brengen, want velen verkeeren nog in den waan, dat ginds bij den opstand op Java slechts wilden, barbaren zijn gevallen.

We voegen er ter opheldering nog aan toe, dat een zeer beschaafd volk als het Javaansch niet in de verhandeling van Prof. Nieuwenhuis is opgenomen. De uitspraak geldt slechts Dajaks en Bataks.

De groep „De roode Vaan" heeft in haar blad hierop toen reeds den vinger gelegd.

ACHTER DE SCHERMEN. - BIJ „DE TRIBUNE".

Van Riel komt neerslachtig het bureau binnen, Amstel 85 Hij rommelt in de kranten. Pikt er één uit en hij leest ons krantje, kijkt dan naar Johan Visscher, en van 't R.

„Zeg, Vanter, lees jij dat ook 's."

Vanter zegt: „God, man, ik heb 't allang door, maar 'k heb 't weer in 't bandje gestopt".

„O, is 't dat! Nou, ik zal er een stukkie over schrijven", zegt Johan.

„Ach nee, laat loopen", zegt van 't Riel, die lui zullen zich wonderwat verbeelden; laten we ze toch doodzwijgen, dat is 't beste".

„Nou, dat ben 'k nog niet eens", zegt Vanter. We motten ze belachelijk maken".

„Neen", zegt van 't Riel, „ik ben Hoofdredacteur en mij is de leiding, ze kommen d'r niet in!"

Ik schrijf eerstdaags weer een stuk over de „ware communisten", dan weten de partijgenooten d'r weer alles van."

Redactie-Adres: B. LUTERAAN, 2e Helmersstraat 47

No. 3 PRIJS 5 CENT. JULI — AUG. 1927.

DE ROODE VAAN

Orgaan van de Afdeeling Amsterdam der Kommunistische Arbeiders-Partij in Nederland

VERSCHIJNT ONGEREGELD Adm.-Adres: v. Spilbergenstr. 151 ², A'dam (West).

SACCO EN VANZETTI

De twee namen, die boven als opschrift geplaatst zijn — behalve, dat reeds vroeger beiden bekend waren, — gaan in de laatste maanden meer over de tong.

Sacco en Vanzetti worden ervan beschuldigd in April 1920 een kaslooper vermoord en beroofd te hebben.

De lezers van dit blad zullen ons wel ten goede houden, als wij niet lang en breed nog eens herhalen, wat andere kranten hebben vastgesteld, n.l., dat de schuld van beiden niet alleen niet bewezen is, maar sterker nog, de de daders niet kunnen geweest zijn.

De brute justitie van het grootkapitaal in Amerika houdt beiden, Sacco en Vanzetti, nu reeds **zeven jaar** in hechtenis, want het politieke instrument, dat justitie heet, was niet erg zeker van zijn zaak en moest telkens uitstellen. De terdoodbrenging zou 10 Juli plaats hebben, is echter wederom een maand uitgesteld.

Beide mannen, die ter dood zijn veroordeeld, zijn anarchist. In de Vereenigde Staten, het paradijs der kapitalisten, is dat ruim voldoende evenals het aanhangen van het syndicalisme, of van het communisme, om voor een gemeenen misdadiger gehouden te worden. De progromstemming tegen alles, wat zich verzet tegen de bestaande orde, is een van de kenmerken der burgerlijke beschaving in Amerika. In die sfeer is het vonnis tegen Sacco en Vanzetti te zien en te begrijpen. Deze mentaliteit wordt aangewakkerd door de publieke opinie, de openbare meening.

De publieke opinie, d.w.z. de reusachtige pers der groot-kapitalisten, die ze fabrieken, voedt de menigte in die leer op, of gaat ze niet tegen.

De kolossus, die Vereenigde Staten heet, en die een van de meest barbaarsche imperialistische groote mogendheden is, onderdrukt door de justitie alles wat geen lakei van het kapitaal is, dus niet behoort tot de Federatie van den arbeid (vakverbond) of tot de sociaal democratie.

Niet, dat de arbeiders in Amerika, hoe onverschillig ze in den regel zijn voor politiek, op de hand zijn van de justitie in het geval-Sacco - Vanzetti, integendeel, maar van een krachtig verzet hoort men niets.

Het spreek wel vanzelf, dat wij Communisten van deze richting, die geen belangen hebben, die verschillen van die van het proletariaat, het van zeer veel belang zouden achten, als in de Vereenigde Staten, van de zijde der arbeiders, een krachtig verzet zou worden geboden aan de justitie van de trust, van de groote banken van Wall-street.

Uit de landen van Europa komen schriftelijke protesten, zelfs van de sociaal-democraten en het I. V. V.

Aan den Gouverneur van den Staat, waarin Sacco en Vanzetti zijn veroordeeld, worden petities overhandigd, één was er bij met 300.000 handteekeningen, afkomstig uit de Vereenigde Staten.

Er is slechts een bericht geweest in den laatsten tijd, waarin sprake was van verzet

Neen, neen, gij, die niet zijt geweest onder den

partij een beroe
opbouw van Ru
den boer indivi
In theorie blee

Deze nie
natie, stelde na
in handen der

Lenin w
meening, dat e
een politiek va

Deze pol
van nieuwe ec
na den dood v
een deel der p

Er kwan
bureaucratie, n
nieuwe Koelak
kortom, in stad

Naast de
buitenlandscher
plaats in.

De gevol

Deze nie
speld door de
eerste onder zi

De blad
zwegen over d

Eindelijk
arbeiders-oppo

In '26 k
groepen onder
van Zinowjeff.
der nieuwe ec

Hiermee
Russische leide

Het isol
kapitalistische
bondgenootsch
conservatieve

Natuurli
derde Internat
„ja, maar het i

Maar d
waren nog vre
derbeweging.

Rusland
dat wij de so
wier rol de Bol
door een oppo

In de v

De K. A
gesloten door

Deze op
Internationale
otten, wier aa
nam.

De Con
filialen van R
bestuur de lak
naast de parti

Leiderspartijen, die het parlementarisme en de vakbeweging, twee bolwerken van leidersmacht en arbeidersbedrog, zeer scherp naar den voorgrond brengen.

Het verschil tusschen de partijen der 2e en der 3e Internationale komt practisch hierop neer:

De Sociaal-democraten zijn de agenten der Westersch-imperialistische bourgeoisieën;

de zoogenaamd Communistische partijen der 3e Internationale zijn de agenten van het opkomende nationale kapitalisme in Rusland.

Voor den welwillenden lezer merken wij nog op, dat wij het vraagstuk van het parlementarisme en de vakbeweging, en de taktiek, zooals de K.A.P. die verstaat, hiermee volstrekt niet hebben uitgeput, maar slechts even aangeraakt.

Geen redelijk mensch zal verlangen, dat in een klein krantje, in één adem, op één keer, alle vraagstukken worden behandeld.

Welk verband houdt het voorgaande met Indië, met de koloniale politiek, met de Nederlandsche C. P.? Met het N.A.S.,

van arbeiders-zijde, tegen het vonnis van Sacco en Vanzetti, n.l. dat in Argentinië de havenarbeiders het werk hadden neergelegd gedurende 24 uur, en 300.000 arbeiders in New-York gedurende één uur.

Het is weinig, maar het wijst in de eenige richting, die het uitmoet.

Wij zijn overtuigd, dat men niet onverschillig mag staan ten opzichte van de daden der Justitie tegenover de arbeiders en in gevallen waarbij cultureele belangen zijn betrokken.

De Dreyfus-zaak in Frankrijk, de Hoogerhuiskwestie in Nederland, hebben in het verleden aangetoond, dat het niet verantwoord is koud te blijven voor justitie-daden.

Heeft de moord op de anarchisten Spies, Ling e.a. in 1886 te Chicago, die valschelijk werden beschuldigd van bommenwerpen, en ter dood zijn veroordeeld, ons niet geleerd, wat Amerikaansche justitie-manieren zijn?

Ofschoon het waar is, dat het Amerikaansche imperialisme nog niets verliest, als Sacco en Vanzetti vrij komen, zoo blijft het toch een kaakslag voor de Amerikaansche klasse-justitie als zij haar prooi moet loslaten.

De bloedzuigers en onderdrukkers der wereld de Amerikaansche, moeten weten, dat er een grens is aan hun „rechtspraak". Een ondermijning van een zoo geduchten vijand, het naar beneden trappen van zijn prestige, is o. i. zeer gewenscht als zij door daden kan worden bewerkstelligd.

HET „REVOLUTIONAIR" PARLEMENTARISME.

Het dagblad „De Voorwaarts" te Rotterdam heeft na de gemeenteraads-verkiezingen, schrijvende voor haar partij, de S.D.A.P., de volgende opmerking gemaakt over den Heer van Burink (Wijnkoop-groep) en diens politiek in den Raad.

„De twee communisten zijn vervangen door W. A. C. - vertegenwoordigers zonder politiek program. Zij zullen ons, zooals dat in den huidigen Raad gewoonte was, steunen bij nagenoeg elk practisch voorstel en ons bestrijden met algemeenheden zonder reëelen inhoud. Geven wij hun die taktiek cadeau, dan kunnen we eenvoudig constateeren, dat hun stemmen voor onze practische politiek safe zijn".

Commentaar is o. i. overbodig.

Over Tactiek.

Helaas! Ik heb er nog geen ontmoet, die bij het beseffen van zijn fouten, zijn eigen aanklager kon zijn.

Confusius.

De anarchisten plegen in het algemeen alles af te keuren, zonder in den regel ook maar met één enkel woord te belijnen, welke manier van strijd dan wel met instemming door hen wordt begroet.

Het uitbreken der Russische revolutie in 1917, werd door wijlen Domela Nieuwenhuis evenzoo mishandeld als welke andere gebeurtenis van groote geschiedkundige beteekenis.

Het recept was zeer eenvoudig: Nieuwenhuis was tegen alle gezag, dus weg met de Russische revolutie!

Hetzelfde gevaar loopt iedereen, die zich eenmaal heeft losgemaakt van de parlementaire taktiek, en bovendien als de K. A. P. principiëel tegenover de vakvereenigingen staat.

Wie dat ontkent, mist alle kennis van zijn eigen partij, of moet het A.B.C. van het socialisme als beweging nog leeren.

Wat is het gemeenschappelijk kenmerk van anarchisten en communisten, die dien koers volgen?

Ons inziens is het kenmerk, dat deze brave lieden aan het proletariaat een **eenvormig recept voorschrijven,** waarnaar alle bewegingen van het proletariaat moeten verloopen. Bij Nieuwenhuis is dat geweest de revolutie zonder „gezag"; bij sommigen van onze geestverwanten is dat het communisme of socialisme, wat ineens, liefst compleet, het resultaat van elke beweging **moet** zijn, anders doen zij niet mee!

In schijn is dit standpunt geen radicaal, in de practijk, je zuiverste zelfmoord-politiek.

Want wat wil zulk een schijnradicaal standpunt in de practijk zeggen?

Het wil zeggen, dat men alle uitingen van den klassestrijd, van de zijde van het proletariaat negeert, neen meer, dat men ze hoont als ondoeltreffend, nutteloos en wat dies meer zij.

Het is waar, ze geven het proletariaat nog een kansje, wat hierin bestaat, dat ze wel willen strijden **als** .... het proletariaat direct tot revolutie overgaat.

Maar voor dien tijd ..... nooit!

In het leven komt dat neer op volkomen lijdzaamheid, op het **totaal opgeven van den klassestrijd.**

Dat is de dwaze uitkomst van het gevaar, dat wij in den aanvang van ons artikel signaleerden.

Wat is de oorzaak van zoo dwaas een gedachte? Vrees voor het reformisme.

Deze vrees is zeer begrijpelijk en, teruggebracht binnen redelijke grenzen, juist.

Deze grenzen, dat moet o. i. iedereen erkennen, die niet blind is voor de feiten, of verstrikt in eigen fraseologie, worden in het aangegeven geval, schromelijk uit het oog verloren.

Een andere, misschien minder aan de oppervlakte komende oorzaak, is het gebrek aan scheppend vermogen. Wat is gemakkelijker dan het steeds herhalen van dezelfde woorden? Denken is dan volstrekt overbodig. De toepassing van onze beginselen op de steeds wisselende situaties, een overbodige luxe. Vraagstukken zijn er dan niet meer.

Mochten soms nog probleemen op de een of andere wijze aan den politieken horizon opdoemen, dan negeeren, dan net doen of men ze niet ziet, in elk geval wachten, steeds wachten, dat is het parool.

Zooiets noemt men dan nog politiek! Sterker nog, bij sommigen is dit schuilevinkje spelen voor de feiten, voor de realiteit, een poging, een streven, om het **klassebewustzijn** te bevorderen!

Het spreekt vanzelf, dat wij tegen dergelijke drogredenen opkomen.

Deze manier van doen moet tot splijting, tot afval, tot desertie, tot ineenschrompeling voeren.

De zienswijze, die wij hebben gekenschetst, leidt niet tot de vorming van een springlevende politieke partij, die richtlijnen geeft voor een bepaalden strijd, en die een zekeren politieken invloed heeft bij een deel van het proletariaat, en zich dus op bepaalde momenten gehoor weet te verschaffen, maar voert integendeel naar den onverbiddelijken dood van het echte, meest waschechte sectarisme, dat juist daarom „rein" is, omdat het zich niet wil vuil maken, door zich af te geven met den klassestrijd.

xxx

Een politieke partij, die niet wil handelen en nimmer daartoe aanleiding vindt, behalve dat zij wel zooveel met woorden te kennen geeft, dat zij wèl wil handelen in situaties, die slechts zoo nu en dan gedurende de Duitsche revolutie tot 1921 zijn voorgekomen, heeft geen reden van bestaan.

Uit den aard van haar wezen kan zij nimmer partij worden.

Nog scherper dan bij de anarchisten, bestaat haar heele wezen daarin, steeds neen te schudden. Zooals de reformisten steeds ja schudden, zoo hun tegenpool, sommige communisten, knikken altijd neen!

Uit een zielkundig oogpunt is dat misschien zeer belangwekkend, maar voor wie deze studiën niet zoo aantrekkelijk zijn, vindt daarin geen voldoening.

Nemen wij thans eenige voorbeelden, ontleend aan ons eigen land, om te laten zien, hoe deze practijk van de steeds-neen-schudders is.

In 1924 stond de heele textielnijverheid stil in Twenthe, tengevolge van een uitsluiting der fabrikanten. Acht lange maanden duurde de strijd.

Een dergelijke strijd van dien omvang komt niet elken dag hier te lande voor, noch wat het aantal arbeiders betreft, noch wat aangaat de belangrijkheid in industrieel opzicht.

Toch zwegen onze vrienden, die van de K. A. P. een dood paard aan een boom gebonden willen maken, allen; ze zwegen als het graf.

Hun totaal gebrek aan doorzicht, het flauw na-apen van Duitsche toestanden, bracht hen er toe, niets te doen, hoegenaamd niets.

Inplaats van met alle beschikbare middelen te probeeren om dezen strijd op een politiek plan te brengen, en daardoor gelijktijdig de vakbeweging te dwingen haar kapitalistische kleuren te ontplooien, lieten zij het heele geval loopen, en deden het af met een paar onbeduidende opmerkingen.

Het is duidelijk voor iedereen, die niet vastgeroest is in verkeerde begrippen, dat een dergelijke taktiek het graf moet zijn voor een Kommunistische arbeiders-partij.

Wanneer het proletariaat strijdt, **en dan niet aan te knoopen aan dien strijd,** is principieel niet alleen verkeerd, maar bovendien de partij

Van Riel komt neerslachtig het bureau binnen, Amstel 85 Hij rommelt in de kranten. Pikt er één uit en hij leest ons krantje, kijkt dan naar Johan Visscher, en van 't R.

„Zeg, Vanter, lees jij dat ook 's."

Vanter zegt: „God, man, ik heb 't allang door, maar 'k heb 't weer in 't bandje gestopt".

„O, is 't dat! Nou, ik zal er een stukkie over schrijven", zegt Johan.

„Ach nee, laat loopen", zegt van 't Riel, die lui zullen zich wonderwat verbeelden; laten we ze toch doodzwijgen, dat is 't beste".

„Nou, dat ben 'k nog niet eens", zegt Vanter. We motten ze belachelijk maken".

„Neen", zegt van 't Riel, „ik ben Hoofdredacteur en mij is de leiding, ze kommen d'r niet in!"

Ik schrijf eerstdaags weer een stuk over de „ware communisten", dan weten de partijgenooten d'r weer alles van."

Redactie-Adres: B. LUTERAAN, 2e Helmersstraat 47

Neen, neen, gij, die niet zijt geweest onder den

partij een ber
opbouw van R
den boer indiv
In theorie ble

Deze ni
natie, stelde r
in handen der

Lenin v
meening, dat
een politiek v

Deze pc
van nieuwe e
na den dood
een deel der

Er kwa
bureaucratie,
nieuwe Koela
kortom, in sta

Naast c
buitenlandsch
plaats in.

De gev

Deze ni
speld door de
eerste onder

De bla
zwegen over

Eindelij
arbeiders-opp

In '26
groepen onde
van Zinowjef
der nieuwe e

Hierme
Russische leic

Het is
kapitalistische
bondgenootsc
conservatieve

Natuur
derde Interna
„ja, maar het

Maar
waren nog v
derbeweging.

Ruslan
dat wij de s
wier rol de B
door een opl

In de

De K.
gesloten door

Deze c
Internationale
otten, wier a
nam.

De Cc
filialen van
bestuur de la
naast de par

in een volkomen valsch licht plaatsen bij de arbeiders.

Want wat verwachten de arbeiders van de communisten bij het voeren van een strijd ?

Onverschilligheid ? Ontmoediging ? Het is te dom om los te loopen, zoo iets te gelooven.

Op onverschilligheid en ontmoediging kwam de „taktiek" neer, gevolgd bij de uitsluiting in de textielnijverheid van Twenthe.

Het geval van de uitsluiting in Overijsel en de daarbij aangenomen gedragslijn is niet het eenige van dien aard.

Wij stellen het in het licht, omdat het voor diegenen, die niet geheel onvatbaar zijn voor bewijsvoering, waarschijnlijk tot hen spreekt en hen kan nopen eenigszins na te denken over de toen gemaakte fouten.

xxx

Laat ons ten slotte eenige vragen stellen. Men weet, dat de Kommunistische arbeiderspartij niet naast, maar tegenover de vakvereeniging wil plaatsen, de bedrijfsorganisatie, die alle arbeiders moet omvatten, ongeacht met welken naam men hun beroep noemt, die in een bedrijf werkzaam zijn, en die bij kwesties van werkelijk belang elken strijd boven zijn enge grenzen moeten doen uitbreiden en moeten brengen op politiek gebied. Is dit niet mogelijk, dan zal de bedrijfsorganisatie als bondgenoote van de Kommunistische arbeiderspartij, noch verantwoordelijkheid, noch leiding bij een conflict aanvaarden.

Wij stellen nu deze vraag. Indien de arbeiders thans strijden onder leiding van de vakbeweging, mits deze strijd van werkelijke beteekenis is, en de K. A. P. wil uit verkeerd begrip zich daar niet mee bemoeien en volgens het voorbeeld van Twenthe met geen enkelen anderen economischen strijd, hoe zal men dan de arbeiders ooit kunnen opvoeden, kunnen brengen, tot een hoogeren vorm van strijd, die op een volkomen politieken grondslag staat ?

Hoe zal men dan de arbeiders brengen tot den allerhoogsten vorm, den strijd voor de alleenheerschappij van de arbeiders in staat en maatschappij ?

Gelooft men aan wonderen in de kringen van hen, die zeggen ook op het standpunt der K. A. P. te staan ?

Want anders dan wondergeloof is het niet, als men aanneemt, dat men, zonder zich in den strijd te mengen, propaganda kan maken voor verderafgelegen doeleinden als men als communist den strijd, die zoo nu en dan voorkomt, volkomen negeert, en doet of die van geen interesse is voor de betrokken arbeiders en het gansche proletariaat.

Verliest men dit hoofdfeit niet uit het oog ? Ons dunkt van wel !

Het negeeren van den stijd is o. i. een kapitale fout. Maar het is nog erger, want men zaagt den tak af, waarop men zelf zit.

Want 't eenige werkelijke, waarop de K.A.P. steunt, **is de ontwikkeling van den klassenstrijd** tot in zijn hoogste potentie (macht).

Door de negatie van den reeds bestaanden klassenstrijd, in den grond een verloochening van den klassenstrijd, verloochent de K.A.P. haar eigen karakter, haar oer-eigenste principe.

Voor deze keer besluiten wij ons artikel met de mededeeling, dat wij een volgende keer de verhouding van de K. A. P. tot het imperialisme zullen behandelen.

SOCIAAL-DEMOCRATISCHE OVERHEIDSPERSONEN EN DE WERKLOOSHEID.

Wij lezen in de dagbladen, in een verslag van „De Nederlandsche Vereeniging voor Armenzorg en Weldadigheid" :

„De heer W. Drees, wethouder (Den Haag), maakt het duidelijk, dat arbeiders van buiten gemakkelijk naar de groote steden trekken, omdat steun daar zooveel gemakkelijker en vaak ook ruimer gegeven wordt. **Ook spreker is voor opheffing van de steunregeling"**

De heer Drees, die aldus sprak, is wethouder voor de S.D.A.P. te Den Haag.

Ieis daaraan toe te voegen lijkt ons niet noodig.

Wegens plaatsgebrek, of beter, door het kleine formaat van deze krant, moesten eenige stukken, behandelende „de Crisis" en „Moscou" en „de Eenheid van Fimmen" blijven liggen tot het volgende nummer. Wie er prijs op stelt, dat dit spoedig verschijne, zende omgaand zijn steunpenning, welke als abonnementsgeld zal worden verantwoord, aan de Adm. v. dit blad : **van Spilbergenstraat 151 ², Amsterdam (West).**

Redactie-Adres :

B. Luteraan, 2e Helmersstr. 47, A'dam.

Drukkerij „Systema" - 2e van Swindenstr. 24-26 - Tel. 50130

Leiderspartijen, die het parlementarisme en de vakbeweging, twee bolwerken van leidersmacht en arbeidersbedrog, zeer scherp naar den voorgrond brengen.

Het verschil tusschen de partijen der 2e en der 3e Internationale komt practisch hierop neer :

De Sociaal-democraten zijn de agenten der Westersch-imperialistische bourgeoisieën ;

de zoogenaamd Communistische partijen der 3e Internationale zijn de agenten van het opkomende nationale kapitalisme in Rusland.

Voor den welwillenden lezer merken wij nog op, dat wij het vraagstuk van het parlementarisme en de vakbeweging, en de taktiek, zooals de K.A.P. die verstaat, hiermee volstrekt niet hebben uitgeput, maar slechts even aangeraakt.

Geen redelijk mensch zal verlangen, dat in een klein krantje, in één adem, op één keer, alle vraagstukken worden behandeld.

Welk verband houdt het voorgaande met Indië, met de koloniale politiek, met de Nederlandsche C. P. ? Met het N.A.S.,

Van Riel komt neerslachtig het bureau binnen, Amstel 85 Hij rommelt in de kranten. Pikt er één uit en hij leest ons krantje, kijkt dan naar Johan Visscher, en van 't R.

„Zeg, Vanter, lees jij dat ook 's."

Vanter zegt : „God, man, ik heb 't allang door, maar 'k heb 't weer in 't bandje gestopt".

„O, is 't dat ! Nou, ik zal er een stukkie over schrijven", zegt Johan.

„Ach nee, laat loopen", zegt van 't Riel, die lui zullen zich wonderwat verbeelden ; laten we ze toch doodzwijgen, dat is 't beste".

„Nou, dat ben 'k nog niet eens", zegt Vanter. We motten ze belachelijk maken".

„Neen", zegt van 't Riel, „ik ben Hoofdredacteur en mij is de leiding, ze kommen d'r niet in !"

Ik schrijf eerstdaags weer een stuk over de „ware communisten", dan weten de partijgenooten d'r weer alles van."

Redactie-Adres : B. LUTERAAN, 2e Helmersstraat 47

No. 4, Dec. '27 — Jan. '28. VERSCHIJNT ONGEREGELD.

DE ROODE VAAN

Orgaan van de Afdeeling Amsterdam
der Kommunistische Arbeiders-Partj in Nederland

Abonnementsprijs 70 ct. per 6 nummers franco. Adm.-Adres : v. **Spillbergenstr. 151 ², A'dam(West)**

HERMAN GORTER 1864 - 1927

HERMAN GORTER is dood. Ons verstand weet het, maar ons gevoel gelooft het niet.

Want hij heeft gehad ons diepste hart.

't Mag zijn, dat anderen ons gebracht hebben de schoone boodschap van een gelukkiger toekomst der menschheid ; maar hij, en hij alleen, heeft ons gevoerd over de grenzen heen, van een socialisme, meer dan een politiek program, dat het meest naderde tot onze groote leermeesters : Marx en Engels.

O, Marx, gij hadt eens een geniale dochter, Rosa Luxemburg, en gij hebt gehad Lenin, een stout man van de practijk, en dan Karl Liebknecht, een schat, een sieraad der menschheid, een heldenzoon van den klassenstrijd.

Zij allen woonen in ons, in ons hart, in onzen geest, en gij schrijdt vooraan, Marx, en bij U gaat Engels.

En de vader herkent zijn zoon, wonderbaar schoon, Herman Gorter.

Eens naderde hij U met schroom, met eerbied. Toen voelde Herman zich klein en hij sprak tot zichzelven : O, kon ik ook de menschheid zoo lief hebben als mijn vader, aan een leeuw gelijk, met zijn scherpe klauwen tegen de bourgeoisie .....

O, neen, zijn diepte bereik ik niet, maar zijn liefde wil ik evenaren.

Herman is geslaagd in zijn voornemen. Hij heeft lief gehad de menschheid, zooals zijn vader, Marx. En dát, en dat is nu zijn prestatie.

Daarom, en daarom alleen staat Herman thans in den geest der toekomstige menschheid, voor eeuwig, daarom en daarom alleen staat hij in het gouden boek van het zich bewust-wordende proletariaat.

Als gij eens in uw volle majesteit oprijst, heldenscharen, proletarische bataljons van alle landen, gij zult hem herkennen, uw vriend, uw makker, uw voorganger, de trouwste der trouwen, de schoonste der schoonen.

In U hij heeft gevonden zijn Muze, in de **strijdende arbeidersklasse.**

Neen, neen, gij, die niet zijt geweest onder den adem van zijn woord ; gij, die niet zijt geweest in den heeten strijd of er nog in staat ; gij leert hem nooit kennen.

Allen, die hem in 't heetst van het gevecht in den steek lieten, in den strijd tegen de leiders, de valsche, aan U behoort hij niet.

Zoo onecht als gij waart tijdens zijn leven, zoo valsch zijt gij bij zijn dood geweest en gebleven. Stof er niet op, dat hij ook was van U.

Herman was eerlijk, en gij niet, voetknechten van het zwarte verraad, Tribune-redacteuren.

Alle arbeiders, die eerlijk zijn, die nog onbevangen ons heerlijk ideaal opnieuw beleven, die het groot zien, die branden van liefde voor hun klasse, die niet staan onder den druk van een corrupte partij, half communistisch, half burgerlijk, als de C. P. : eens komt voor hen het heerlijk dageslicht dat uitgaat van een man, helder als het water van een bergbeek. Eens gaan allen naar een monument van een „voorlooper", zooals eens, een keurbende, opging naar Dante's Goddelijke Comedie, naar Pan.

„Een groot dichter" — heeft Willem Kloos eens gezegd — , is een natuurwonder".

Zulk een was van U, van U, o arbeiders, van U, van U alleen, voor U, voor U alleen, **en door** U alleen; gij waart zijn bron, zijn geluk, zijn hartstocht, zijn liefde.

Hij behoort U, den strijdenden. Herman Gorter is thans van ons allen, van de breede gelederen van het wereldproletariaat.

Zooals Beethoven steeds grooter wordt, op een afstand van tijd, meer tot zijn recht komt door het moderne orkest, Marx als schepper van „Das Kapital", van het „Communistisch Manifest" steeds nader komt tot het hart, tot den geest van het proletariaat, zoo Herman Gorter met zijn : „De wereldoorlog, het imperialisme en de sociaal-democratie", een historisch document en tegelijk een meesterstuk van polemiek.

Wij allen, die tot de K.A.P. behooren, zijn thans als een vrouw, die haar lietste man verloor ; zij voelt zich eenzaam. . .....

Herman Gorter is dood ; ons verstand weet het, maar ons gevoel gelooft het niet.